

SUPORT

PERIODIC POPULAR

Número 2

Dia 21 de desembre de 1935

Preu 15 cts.

COL·LABORADORS

COMPTA, ENTRE ALTRES, AMB ELS SEGUENTS COL·LABORADORS:

- L. AYMAMÍ BAUDINA
- JOAN FRONJOSÀ
- PERE COROMINES
- J. SERRA HUNTER
- LLUÍS LUQUE
- MIQUEL VALDÉS
- PERE AZNAR
- E. GRANIER-BARRERA
- LLUÍS CAPDEVILA
- MARTÍ ROURET
- PERE ARDIACA
- MANUEL GALÉS

Recordem els amics empresonats, en les diades populars de Nadal i Any Nou

No oblidem llurs familiars que els troben a manca

S'apropen les diades populars. Nadal! Any Nou! A cada casa les masses populars festegen aquestes diades, amb un esforç sobre llurs possibilitats.

Aquest any, com l'any passat, mantes famílies de Catalunya, enyoraran amb més força en aquests dies els éssers estimats que es troben entre reixes, alguns lluny, molt lluny d'ací.

En son primer número SUPORT posava de relleu la necessitat de que un corrent d'opinió popular reclami i faci que els presos de Catalunya retornin i restin ací, fins que el seu alliberament s'imposi. Aquest s'ovira ja proper. No per això ha de deixar-se de seguir reclamant que fins que aquest arribi, malgrat sigui encara entre reixes, es trobin més aprop nostre.

Per humanitat, per justícia i per dret el retorn immediat a Catalunya de tots ells, s'imposa.

Però mentre això assolim i maldant per alliberar-los sense més tardar, cal que la demostració de la solidaritat del poble, per les llibertats del qual lluitarem i pel qual tan durament foren punits, es manifesti amb força.

Els presos i llurs familiars, i especialment els més menestrosos, han de celebrar aquestes diades augmentant per a això l'aportació de la solidaritat popular.

Roba, queviures, diners, pels presos!
Roba, queviures, diners, per a llurs famílies!
Sabem que el Comitè Popular d'ajut ha inventat

una gran campanya

de Solidaritat, a fi de recaptar roba, queviures i diners per a tots els amics empresonats i per llurs famílies.

El poble català no deixarà de contribuir-li de totes ses forces multiplicant l'esforç que ve fent per tal de fer menys penosa l'estada entre reixes dels amics que pugnem per alliberar.

Aporteu el vostre esforç!

Roba, queviures, diners pels presos i llurs famílies en aquestes diades populars! Feu els vostres donatius als organismes responsables!

SUPPORT farà també la seva aportació!

SUPPORT admetrà també donatius que farà arribar a les organitzacions adients, publicant les llistes!

Catalans, treballadors, estudiants, intel·lectuals, petits comerciants; homes de sentiments nobles i liberals.

Recordau-vos dels presos!

Aporteu-los l'escalf de la vostra solidaritat.

Dones del Comitè de familiars dels presos de Pamplona

Davant del dilema

per J. SERRA HUNTER

L'home modern aspira a una concepció universalista de tots els problemes que l'hi suggereix l'experiència de la vida; té la convicció de que més enllà de les fronteres naturals que limiten la seva pàtria, hi ha uns altres homes que viuen unes mateixes inquietuds i que tenen davant seu uns mateixos sistemes ideològics que es disputen la seva simpatia. La relació constant en que tots els pobles viuen fa que de fet l'individu sigui avui el ciutadà de la gran república humana. Creure que una situació política afecta solament els naturals d'un país és cloure els ulls a l'evidència. Pobles grans i pobles petits es troben solidaritzats per una totalitat d'idees i sentiments i de tendències que constitueixen el veritable sentit de l'actual moment històric.

Davant d'aquesta perspectiva, il·luminada per la intel·lectualitat de tots els països i dinamitzada per les masses populars, aparentar ignorància és una simulació hipòcrita i restar indiferent és una inqualificable covardia. Solubles o no els problemes existeixen, i el deure de cercar una solució és tan apremiant per a l'home culte com l'existència dels mateixos problemes. I no val a dir que

això és afer de teoritzadors i d'utopistes, perquè llur realitat ens entra pels ulls i la vida ordinària ens enfronta a tots amb coses que formulen llur interrogació en forma d'inevitable dilema.

Intel·lectuals, artistes, escriptors, tècnics estem ara sol·licitats per una contesta immediata davant del problema de la guerra i del feixisme. No és un interès personal el que ens mou a ajuntar les nostres forces i no és tampoc un ideal polític, ni una concepció social. És una qüestió humana, estrictament humana. No és solament a aquells que creuen en una societat més justa, als quals és necessari fer arribar aquesta convicció; a aquells altres que senten preferència pels valors tradicionals, hem de recordar-los-hi que el triomf del feixisme representaria la negació de la cultura humanista i clàssica, perquè en terres on la llibertat no és possible, no podrà florir mai una civilització de l'esperit.

Cal malfiar-se sempre dels dogmàtics de la Història que volen veure en cada crisi de la Humanitat una nova falta de les doctrines liberals i progressives. Per comptes de confessar llur impotència, els reaccionaris

atribueixen el fracàs a l'acció alliberadora de la fraternitat i de la democràcia que ells acostumen a escarnir per mitjà d'una literatura anecdòtica i entrebancar amb propagandes d'exaltació apocalíptica. Per sort nostra cada crisi de la Humanitat ha estat superada per un concepte més profund de la llibertat humana, llibertat que implica el respecte a totes les doctrines i que no reconeix altre mètode adequat de captar les voluntats individuals que la força de la raó i la bondat de les teories.

Per propi interès l'intel·lectual ha de combatre el feixisme. Què significa dintre de la col·lectivitat humana l'artista o l'home de ciència, quan està sotmès a una coacció constant que no li permet de fer arribar al poble la concreció personal de la seva ideologia? Es com si es privés a un òrgan de la seva funció que li està encomanada. La proclamació d'una doctrina, llegítima, solament per ésser de l'Estat, amb l'exclusió d'opinar i discutir-la i la negació de tot allò que constitueix la funció dels intel·lectuals en la vida pública, en llur doble significació de sociòlegs i de filòsofs.

El feixisme, de més, és la consagració de la violència. En totes les seves manifestacions és un descens cap a la bestialitat primitiva, cap a formes d'instint ja superades en el curs de l'evolució humana. I així s'explica, que porti inexorablement a la violència: violència individual o violència col·lectiva; guerra civil o guerra internacional.

Ha emprat com tàctica habitual allò que és purament eventual o transitori, i propi en tot cas dels moments convulsius de la Humanitat. Pretén ésser un tipus d'organització corporativa i és la contradicció dels vertaders postulats de la vida social, la tolerància doctrinal i la dignitat de l'individu.

Convé meditar un moment sobre la responsabilitat que hagi pogut tenir la intel·ligència en l'aparició d'aquest fenomen universal, no pas pel fet de que hi hagi escriptors que han volgut fonamentar teòricament l'existència del feixisme — l'escriptor recull sempre les incidències del moment històric — sinó per l'acció o l'omissió dels treballadors intel·lectuals. Amb més raó, doncs, s'imposa per a ells avui la necessitat d'esborrar de llur consciència la tara de simpatitzar i fins de mostrar-se indiferent davant d'aquell fenomen, que és com una onada de barbàrie que podria anorrear un sistema de civilització construït amb l'esforç de segles i més segles.

En el ritme del món, la veu de la intel·ligència ha trobat sempre un ressò de simpatia en els cercles populars i en les joventuts que s'inicien en el camí de la vida. Que sàpiga tothom que hi ha un front d'intel·lectuals, disposats a defensar els drets de la cultura, perquè en constituir-lo tenen la seguretat de complir un deure que la seva qualitat d'homes els imposa.

“Suport” ha passat per la Censura

El camí del feixisme

per GRANIER-BARRERA

El feixisme no és mai una força, sinó una debilitat. Guanya allà on el deixen guanyar, i pren el Poder quan li obren les portes.

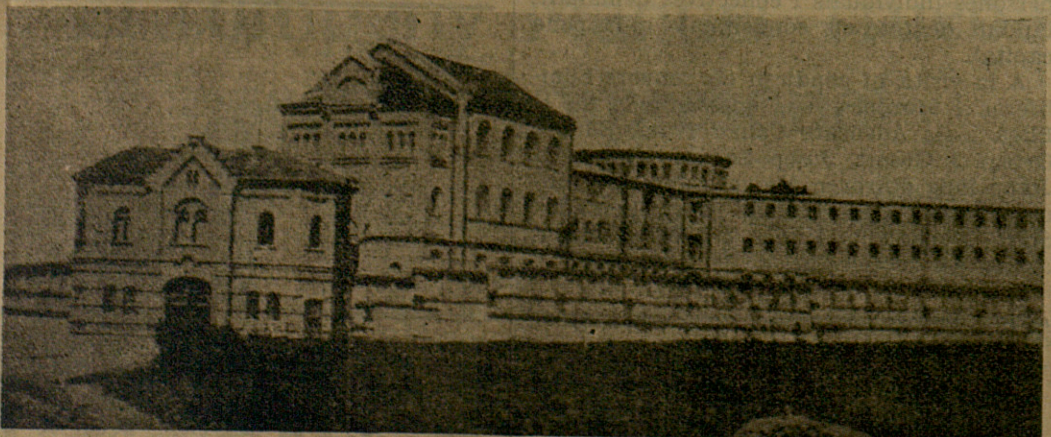
El perill veritable del feixisme no resideix, doncs, fonamentalment, en les masses que pot seduir ni en les gestes que pot realitzar pel seu propi compte. Radica en les culpables complacències dels Governos grisos que li aplanen el camí, el deixen infiltrar-se, li posen a les mans per endavant els ressorts vitals de l'Estat. Són els Castelar de sempre els culpables. Ho hem vist a Grècia; ho veiem en part a la França conservadora sota les manobres de Laval. I ja tenim l'experiència temible, dolorosíssima, d'Alemanya, d'Àustria, d'Espanya, d'Itàlia mateix.

Aquests Papan, o aquests Selpel, o aquests irreals “liberals” italians, són gent “avançada”, o bé, de preferència, “cristiana”. Ostenten un gran programa de grans coses a favor del proletariat que, pobres, no els deixen realitzar... I, encara, un gran respecte a la llei, la qual tenen bona cura d'imposar durament a tothom, mentre sigui obrer, republicà o veritable democrata tan sols. Si els escolteu, ells són els guardadors i estabilitzadors de la sobirania popular autèntica, els custodis fidels del règim, i el salven tot sovint amb mil sacrificis. Si algú els atribueix propòsits subversius — fins des del punt de vista “legalitari” en què es situen — cuiten a desmentir-los indignats, com feia el propi Kondylis dies abans del seu cop victoriós.

El feixisme efectiu, definitiu, estable — per dir-ho així — no té gran cosa a fer en el fons davant aquests poders benignes. Sota una aparença d'oposició irreductible, mantenint el caliu de la propaganda i els xocs fatigants amb els grups adversos, li basta esperar un cert grau de maduresa perquè el fruit li calgui a la boca sense altre esforç. Sap que podrà atacar quan serà cridat, amb masoquisme de femella, pels propis governants que el precedeixen, i que les amenaces verbals d'aquests no tindran cap mena d'efectivitat en la pràctica. Tàcit o explícit, el pacte és clar.

(Passa a la pàgina 3)

La presó de Lepoglava a Iugoslàvia fou convent de frares, en altres temps.

Jordi Mitrovitch, militant del P. C. iugoslau, ha estat detingut fa quinze dies a Zagreb, junt amb altres companys.

Mitrovitch, ja anteriorment condemnat a 10 anys de presó, és torturat des de la seva detenció a la presó Glačanatcha per obligar-lo a “parlar”.

Hi han testimonis que l'han vist tot ensangrentat.

Les detencions en massa i les tortures en lloc de l'“amnistia” que prometia recentment el govern Stoydinovitch.

L'acció internacional que salva de la mort a Petko Miletitch, ha de salvar també a Moncha Pijade, que darrerament ha estat traslladat de la presó de Lepoglava, a ran dels esdeveniments ja explicats en l'anterior número de SUPORT, a Mitrovitch i a tots els antifeixistes iugoslaus.

Número especial

El divendres publicarà SUPORT un número especial amb profusió de fotografies i els textos taquigràfics del gran miting per la Pau i contra el Feixisme que ha de tenir lloc el dia 22 al Gran Price. Feu ràpidament les vostres comandes.

SUPPORT saluda “El Socialista”

El poble català participa del goig que ha de sentir el proletariat espanyol, amb la reparació de “El Socialista” després d'una suspensió de quinze mesos.

SUPPORT saluda entusiàsticament aquesta reparació i fa vots perquè a no tardar puguin reparar tots els periòdics suspesos del proletariat espanyol.

La reparació de “El Socialista” esperem que sigui seguida de l'autorització per reparar els altres dos diaris obrers “Mundo Obrero” i “C. N. T.”